

Bryssel den 22 mars 2024
(OR. en, it, fr)

Interinstitutionellt ärende:
2022/0277(COD)

7962/24
ADD 1 REV 1

CODEC 844
AUDIO 39
DIGIT 83
MI 336
DISINFO 42
FREMP 157
COMPET 348
EDPS 6
DATAPROTECT 152
JAI 501
SERVICES 23
POLGEN 63

I/A-PUNKTSNOT

från:	Rådets generalsekretariat
till:	Ständiga representanternas kommitté (Coreper)/rådet
Ärende:	Utkast till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING om fastställande av en gemensam ram för medietjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiv 2010/13/EU (europeisk mediefrihetsförordning) (första behandlingen) – Antagande av lagstiftningsakten = Uttalanden

Uttalande från Frankrike

Frankrike erinrar om sitt osvikliga engagemang för mediernas frihet, oberoende och mångfald, som är hörnstenarna i demokratin och rättsstaten, och sitt orubbliga engagemang för att skydda Europeiska unionens principer och grundläggande värden.

Skyddet av dessa värden faller inom den ram som fastställs genom fördragen, särskilt artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen, och påverkar inte tillämpningen av artikel 4.2 i fördraget om Europeiska unionen och dess genomförande.

Unionen ska i detta sammanhang ”respektera [medlemsstaternas] [...] väsentliga statliga funktioner, särskilt funktioner vars syfte är att hävda deras territoriella integritet, upprätthålla lag och ordning och skydda den nationella säkerheten. I synnerhet ska den nationella säkerheten också i fortsättningen vara varje medlemsstats eget ansvar.”.

I denna anda, och i enlighet med artikel 4.9 i denna förordning, erinrar Frankrike om att det uteslutande ankommer på medlemsstaterna att garantera skyddet av den egna nationella säkerheten. Bestämmelserna i denna förordning kan därför inte på något sätt påverka det fulla utövandet av detta ansvar och de åtgärder som vidtas i detta sammanhang.

Frankrike noterar dessutom att denna förordning, som grundar sig på artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, inte kan leda till en harmonisering av de straffprocessrättsliga bestämmelserna. De centrala straffprocessrättsliga begreppen, däribland grov brottslighet, och de behöriga myndigheter som avses i artikel 4.3 och 4.4 måste följaktligen både nu och fortsättningsvis definieras i enlighet med lagstiftningen i varje medlemsstat.

Uttalande från Italien

Italien stöder helhjärtat Europeiska unionens initiativ för att främja mediernas frihet, oberoende och mångfald samt motverka desinformation och tredjeländers försök till inblandning i informationssystemet.

Skyddet av dessa värden faller inom den ram som fastställs genom fördragen, särskilt artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen, utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 4.2 i fördraget om Europeiska unionen och dess genomförande, enligt vilken unionen ”ska respektera [medlemsstaternas] [...] väsentliga statliga funktioner, särskilt funktioner vars syfte är att hävda deras territoriella integritet, upprätthålla lag och ordning och skydda den nationella säkerheten. I synnerhet ska den nationella säkerheten också i fortsättningen vara varje medlemsstats eget ansvar.”.

I denna anda, och i enlighet med artikel 4 i mediefrihetsförordningen, erinrar Italien om att det uteslutande ankommer på medlemsstaterna att garantera skyddet av den nationella säkerheten. Bestämmelserna i denna förordning kan därför inte på något sätt påverka det fulla utövandet av detta ansvar och de åtgärder som vidtas i detta sammanhang.

Som Europeiska kommissionen påpekat i en tolkningsförklaring till förordningen noterar Italien dessutom att denna förordning, som grundar sig på artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, inte kan leda till en harmonisering av de straffprocessrättsliga bestämmelserna. De centrala straffprocessrättsliga begreppen, däribland grov brottslighet, och de behöriga myndigheter som avses i artikel 4.3 och 4.5 måste följaktligen både nu och fortsättningsvis definieras i enlighet med lagstiftningen i varje medlemsstat.

Uttalande från Ungern

Ungern är fast beslutet att på lämpligt sätt hantera de frågor som regleras i förslaget till mediefrihetsförordning, såsom att säkerställa redaktionellt oberoende, utesluta hemlig övervakning av journalister i förhållande till journalistiska källor och reformera bestämmelserna om offentliga medier. Vi anser att obegränsad tillgång till olika medieinnehåll är viktigt. Vi välkomnar förordningen om mycket stora plattformar, som tas upp i förslaget.

Med tanke på de olika mediestrukturerna i medlemsstaterna vidhåller vi dock fortfarande vår vid flera tillfällen uttalade ståndpunkt att det vore önskvärt att endast skapa allmänna garanterande regler och principer för de rättsliga områden som regleras i den europeiska mediefrihetsförordningen. Ett direktiv eller en rekommendation skulle därför vara ett lämpligare regleringsinstrument än en förordning.

Vi har också vid flera tillfällen under förhandlingarna uppgett att vi anser att förslaget utgör ett ingrepp i medlemsstaternas suveränitet på många områden, och den angivna rättsliga grunden är inte en tillräcklig motivering för antagandet av förordningen med avseende på alla dess artiklar. Rätten att yttra sig för Europeiska nämnden för medietjänster, som ska inrättas genom den europeiska mediefrihetsförordningen, innebär en överträdelse av de nationella myndigheternas befogenheter. Vi anser att den praktiska genomförbarheten när det gäller nämndens oberoende i förhållande till kommissionen också väcker frågor. De straffrättsliga bestämmelserna i artikel 4 kan skapa rättsosäkerhet på grund av de olika straffprocessrättsliga systemen i medlemsstaterna. Det behövs mer flexibilitet och tolkningsutrymme i dessa bestämmelser för att man ska kunna hantera skillnaderna i medlemsstaternas straffprocessrättsliga system.

Uttalande från kommissionen

Såsom framgår av skäl 22 i den europeiska mediefrihetsakten (*mediefrihetsakten*) syftar denna inte till att harmonisera de centrala begrepp inom straffprocessrätten som anges i artikel 4.3 i mediefrihetsakten.

Uttredande rättsliga myndigheter som agerar på ett oberoende och opartiskt sätt, såsom klargörs i skäl 21 i mediefrihetsakten, är behöriga beslutande myndigheter enligt nationell rätt som kan vidta de tvångsåtgärder som avses i artikel 4.3 i mediefrihetsakten.
